

„Byl bych první strom, co by zakopl o svoje kořeny,“ zazubil jsem se a předešel ho.

„Jak tě tak poslouchám, cítím se skoro až strážlivě.“

„To bude taky tvoje jediná šance, jak mě porazit,“ prohlásil jsem sebevědomě a ztěžka dosedl na stoličku u piana. Zatočil jsem se na ní a zakymácel se, když se se mnou zároveň zatočil i celý svět. Ani jsem nemrkl a už jsem se kácel k zemi.

„Nebo vyhraju kontumačně,“ poznamenal a sledoval mě s rukama založenýma na prsou. „Protože ty se zmrzačíš, ještě než zahraješ první tón.“ I opilý používal slova, na která bych si pravděpodobně nevzpomněl ani za strážliva. Nebo bych je minimálně zkomolil.

„A že bys mi místo těch přibíblejch řečí radši pomohl na nohy?“

„Počkej, zamyslím se. Hm...“ *No jasně, že jsem se vůbec ptal, sám jsem si naběhl.* „Ani ne. Ty to zvládneš. A jestli ne, ráno tě tu určitě někdo najde.“

„Nepočítej s tím, že tě budu šetřit,“ pohrozil jsem mu a vyhrabal se zpátky na židli vlastními silami.

Během večera jsme totiž zjistili, že jsme oba hrávali na piano. Vincent tvrdil, že mu to podle všech šlo velmi dobře. Já odpověděl, že mně líp.

A tak jsme skončili tady.

„No tak fajn, *Pro Elišku* určitě umíš, ne?“

No jistě, že vybere skladbu s tak rychlými částmi. Kazil jsem je i při lekcích, natož pak o půlnoci s víc než promile alkoholu v krvi – to nemohlo dopadnout dobře. Začátek sice znal každý, ale jako by všichni zapomněli, že existuje druhá a čtvrtá část, na kterou člověk potřebuje vysokorychlostní pohon a prsty z gumy.

„Jasně, že umím. Normálně v a moll?“ řekl jsem a dal si záležet, aby v mém hlase nebyla znát ani kapka nejistoty.

„Jo, v a moll.“

Nikdy jsem nebyl soutěživý, v tomhle případě bych ale dal cokoliv za to, abych ho porazil. „Chceš jít první? Nerad bych tě svým skvělým výkonem rozhodil.“

„Já tebe rozhodím moc rád,“ opáčil a udělal tři kroky ke mně. Pak se pokusil nacpat vedle mě. „Tak uхни, udělej místo géniovi.“

A protože byl o něco těžší než já (a bohužel i silnější, ale to nevadí, protože já jsem zase silnější na duchu), netrvalo dlouho a úplně mě z mého místa vystrčil. Znovu jsem skončil na zadku na zemi, když mě alkoholem otupělé reflexy opět zklamaly, a vyštěkl jsem: „Tak seš debil?“

„Ups,“ shlédl ke mně. „Dva nula pro židli. Nebo možná pro mě.“ Narovnal se, věnoval mi ještě jeden provokativní úšklebek a se slovy: „Sleduj mistra,“ začal hrát.

První půlminutu jsem se tvářil, jako že vůbec nevnímám, že je minimálně stejně dobrý jako já. Pak mě to ale začalo hrozně štvať. Prsty mu svižně přeskakovaly z klávesy na klávesu, až by člověk nevěřil, že se ještě před chvilkou nedokázal trefit klíčem do zámku. A pohled na jeho obličej mě vytáčel ještě víc. Tvářil se uvolněně, jako by mu hraní tak rychlé skladby nedělalo ani v opilosti nejmenší problém.

Natáhl jsem ruku k pianu a začal mačkat náhodné klávesy ve snaze ho alespoň trochu rozladit. Ohnal se po mně a na okamžik se tím vyhodil z rytmu. S pocitem zadostiučinění jsem se vyškrábal na kolena a ušklíbl se na něj, když jsem se dlaní opřel o klávesy a přehlušil jeho marný pokus o bezchybné hraní.

„Ty seš fakt parchant!“

Sice jsem se do toho dne neustále jen vztekal nad vším, co udělal (teda spíš *co mně udělal*), v ten moment jsem se ale opravdu bavil. A hlavně jsem si užíval, že se naše pozice alespoň na chvíli prohodily.

„No co, beztak to nestálo za nic,“ pokrčil jsem nevinně rameny. „A nerozčiluj se, prdne ti cévka.“

„Jo, všímám si, že se o nic jiného nesnažíš.“ Můj škodolibý úsměv se ještě roztáhl. Vincent se na mě zamračil a zvedl se na nohy. „A neměj z toho takovou radost.“

Taky jsem se postavil a lehce se zakymácel. Defenzivně jsem rozhodil rukama: „Hele jo, ty mě prudíš, co jsme přijeli, tak mě nech, ať si to teď vynahradím.“